

Val-Manifest.

Till

Sveriges arbetare!

Den storartade uppmarschen i våras, hvarigenom den svenska arbetareklassen vittnade inför samhället om det djupa allvaret i sitt kraf på medborgarrätt, har satt märken i hela vårt politiska lif. Själfva Första kammaren erkänner att den gamla ordningen blifvit ohållbar. De små, ömkliga strecksänkningarnas tid är förbi. Den allmänna rösträtten, förut endast arbetareklassens fältrop, står nu på alla partiprogram, ehuru förvisso med mycket olika grad af ärlig mening. Och det nya regeringsskiftet har ägt rum med uttryckligt syfte att lösa rösträttsfrågan efter linien: allmän, lika och direkt rösträtt, men med vissa kringskärande "garantier".

Det gäller nu att väl begagna hvad som vunnits, så att statsmakterna i sin fortsatta behandling af rösträttsfrågan alltjämt måste känna, att utan ärlig allmän rösträtt blir det icke fred i Sveriges land.

Arbetareklassen har i främsta rummet sin sammanhållning, sin organisation, att tacka för att dess rättfärdiga kraf nu ändtligen tyckas börja något beaktas. Till den fortsatta, afgörande kampen måste därför som första villkor för en lycklig lösning, organisationen ännu ytterligare förstärkas och ännu långt mer utsträckas öfver landet. Vi voro öfver hundra tusen majdagarne 1902; till 1904 böra minst dubbelt så många stå beredda och på det kraftigaste sätt som förhållandena bjuda, visa sin oryggliga vilja att hädanefter ha sitt ord med i sitt eget fädernesland.

Men nu närmast tillkommer det den förtrupp bland Sveriges arbetare som i trots af våra eländiga "streck"-stadgar redan äger politisk rösträtt, att i valrörelsen och vid valen på en gång så kraftigt och så klok t som möjligt tillvarataga både sitt eget och sina ännu utestängda bröders bästa.

I valkretsar, där arbetarvalmanskåren är betydande och genomträngd af klassolidaritet, böra själfvallet rena arbetarekandidater uppställas. Det är på hög tid att äfven i vårt land arbetareklassens ledande synpunkter, som innefattas i socialdemokratins program, få en förökad representation i riksdagen. Alldeles särskilt har den fackliga rörelsen nått en sådan betydelse i det svenska samhället, att några dess målsmän måste ha sitt ord med om ett godt socialt lagstiftningsarbete skall komma till stånd.

Billigheten i dessa anspråk på egna arbetarerepresentanter bestrides icke numera af ärliga vänstermän inom det liberala lägret, och den nuvarande situationen i rösträttsfrågan gör det uppenbarligen till en bjudande plikt att denna gång söka vid valen få till stånd lojal samverkan mellan rösträttsvänner af skilda partier. Man har därför rätt att förvänta och kräva att äfven när - t.ex. ett profval eller på annat sätt - en arbetarnes man utpekats som de folkligt sinnades gemensamma kandidat, han sedan lojalt stödjdes af alla, som vilja anses som framstegsmän.

I ett flertal kretsar är emellertid valsituationen sådan, att en ren arbetarekandidatur skulle för närvarande vara fullständigt utsiktslös. Arbetarvalmännens uppgift blir där en annan, men knappast mindre maktpåliggande: att stödja den rena vänsterns män gent emot de oklara färgarnas kompromiss-liberaler eller med rösträttsvänlighet koketterande högermän.

Så stort antal som möjligt pålitliga anhängare af den allmänna rösträtten ren och enkel - det bör vara ett hufvudmål för arbetarvalmännen denna gång. Visa valen öfver linien en påtaglig förskjutning åt vänster, då - men endast då - har man rätt att hoppas att regeringen skall inrätta sitt blifvande förslag efter folkets vilja och kraf. Och först och främst: bort med alla rösträttsfiender, äfven om de nu skulle bemantla sin fiendskap bakom reformlöften med "utredningar" och "garantier"! Allmän, lika och direkt rösträtt, utan några sådana inskränkingar och förbehåll, hvarigenom någon klass af oförvitliga medborgare fortfarande skulle förbli rättslösa - detta vårt gamla kraf är i allt virrvarr, all lek med ord, som nu bedrifves, den fasta punkten, vid hvilken Sveriges arbetare skola orubbligt hålla sig och där de skola pröfva dem, som begära deras röster.

Men hur dominerande rösträttsfrågan denna gång är - arbetarne måste dock fordra, som villkor för sina röster, allra minst ännu ett: att hvarje deras kandidat ger klart besked att han icke vill vara med om nya Åkarslagar.

Under sken af att värna aftalets hälgd, som ingen tänker på att undergräfvat, söker man från reaktionärt håll snöra arbetarklassen i hårdare band, som afse att förlama dess nuvarande rörelsefrihet, inskränka dess ofafytterliga, naturliga rätt att som sista utväg genom arbetsnedläggelse protestera. mot olidliga förhållanden.

Sveriges arbetare ha ett lifsinträsse att dessa ansatser, som t.o.m. öppet syfta till undantagslagar mot deras solidaritet, vid de blifvande valen på det kraftigaste bekämpas. Ingen kandidat må slippa fram, där arbetareröster något betyda, utan att han i denna kardinalpunkt gifvit klart och tillfredsställande besked.

Det säger sig ju själf, att äfven alla öfriga kraf, som stå på socialdemokratins allmänna reformprogram: kamp mot militarism och mot bolagsvälde, den progressiva inkomstskattens vidare utveckling m.m., må i möjligaste mån beaktas. Men först och främst nu dessa: klart besked för ärlig allmän rösträtt, och klart besked mot nya Åkarslagar.

Må på grundvalen af dessa minimifordring arbetarvalmännen öfverallt söka samvärka med öfriga reformvänner, till gemensam kamp mot reaktionen, hur den än förkläder sig, och till gemensamt uppnående af det viktiga önskemålet: ett fast reformvänligt flertal i Andra kammaren.

Fram alla arbetare, partivänner, öfver hela vårt land, till arbete för bästa möjliga val!

Inga tvångslagar mot den folkbefriande arbetarerörelsen!

Lefve den allmänna rösträtten!

Lefve socialdemokratin!

Midten af juli 1902.

SOCIALDEMOKRATISKA PARTISTYRELSEN.